

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Nadi Pínové a soudců JUDr. Jiřího Körblera a JUDr. Jany Tondrové ve věci

žalobce: **Ing. Michal Holeček**, narozený 3. 2. 1941
bytem Od Vysoké 272/8, 150 00 Praha 5
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Šťovíčkem, Ph.D.
sídlem Malostranské náměstí 5/28, 118 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Páskem, Ph.D.
sídlem Opletalova 1284/37, 110 00 Praha 1

o nahrazení projevu vůle,
o odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 20. června 2024,
č. j. 27 C 31/2017-1079,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 6 776 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Petra Šťovíčka, Ph.D.

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Turoňová.

Odůvodnění :

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně nahradil projev vůle žalované uzavřít se žalobcem smlouvu o převodu pozemku parcelní číslo 824/1 v katastrálním území Hynčice pod Sušinou, obec Staré město, zapsanou u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrálního pracoviště Šumperk, podle zákona o půdě, ve znění uvedeném ve výroku I, a uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 71 827 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce (výrok II).
2. Takto bylo rozhodnuto o žalobě, kterou se žalobce původně s druhým žalobcem domáhal nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s ním smlouvu o bezúplatném převodu pozemků podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“). Žalobu odůvodnil tím, že je oprávněnou osobou podle § 4 zákona o půdě a žalovaná při uspokojování jeho restitučního nároku postupuje liknavě a svévolně, v důsledku čehož nebyly nároky žalobce zcela vypořádány.
3. Soud prvního stupně ve věci nejprve rozhodl částečným rozsudkem ze dne ze dne 27. 9. 2023, č. j. 27 C 31/2017-977, kterým byl ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2024, č. j. 54 Co 390/2023-1008, nahrazen projev vůle žalované uzavřít se žalobcem smlouvu o převodu pozemku parc. č. 194/1 v katastrálním území Hynčice pod Sušinou, obec Staré město. Po změnách žaloby, částečném zpětvzetí žaloby a po částečném rozsudku soudu prvního stupně se žalobce domáhal již jen pozemku parcelní číslo 824/1 v katastrálním území Hynčice pod Sušinou, obec Staré město.
4. Žalovaná nárok neuznala. Namítala, že předmětný pozemek nemůže sloužit jako náhradní pozemek, protože je nedílnou součástí lyžařského areálu, nachází se na něm odstavné plochy a bylo pro něj vydáno dodatečné stavební povolení pro vedení nízkého napětí společně se dvěma obslužnými objekty pro lyžařský vlek. Měla také za to, že reálná hodnota pozemku je oproti znaleckému posudku vyšší, protože podle oceňovací vyhlášky nebylo možné zohlednit právě umístění pozemku v rámci lyžařského areálu. Nadto pro převedení pozemku na žalobce by bylo třeba, aby i jeho původní pozemek sloužil k lyžování. Měla za to, že s pozemkem požadovaným žalobcem a jemu podobnými se na trhu spekuluje. Svůj postup při uspokojování restitučního nároku žalobce nepovažovala za liknavý ani svévolný.
5. Soud prvního stupně ve svém rozhodnutí vyšel z nesporných tvrzení účastníků, že žalobce je oprávněnou osobou podle zákona o půdě, žalovaná je vlastníkem pozemku parc. č. 824/1 v katastrálním území Hynčice pod Sušinou a že zůstatek žalobcova restitučního nároku činí 26 255,30 Kč. Podle znaleckého posudku znalecké kanceláře qdq services, s.r.o. ve znění jeho dodatku ze dne 21. 5. 2024 i podle znaleckého posudku znalkyně Ing. Jarmily Tiché měl pozemek parc. č. 824/1 hodnotu 26 072,25 Kč a trvalé porosty na pozemku pak hodnotu 366 Kč. K umístění pozemku v rámci lyžařského areálu soud zjistil, že Městským úřadem Hanušovice bylo k pozemku dne 5. 12. 2011 vydáno sdělení doložené souhlasem na stavbu „Odstavné plochy Hynčice pod Sušinou“ a v roce 2011 bylo vydáno dodatečné stavební povolení pro dočasnou stavbu – dva obslužné objekty a vedení NN u lyžařského vleku Poma H40, přičemž ani jeden z obslužných objektů se nenachází na žalobcem požadovaném pozemku. Přímou na něm je umístěna pouze část trasy kabelové přípojky nízkého napětí k lyžařskému vleku.
6. Soud prvního stupně aplikoval ustanovení zákona o půdě a zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu (dále „zákon o SPÚ“) a dovodil, že žalobce je držitelem platného

restitučního nároku. O liknavém přístupu žalované neměl pochyb. Žalobcem požadovaný pozemek soud shledal vhodným k převodu.

7. Pokud jde o námitky žalované vztahující se k jeho převoditelnosti, soud prvního stupně dospěl k závěru, že žádná z překážek stanovených v § 6 zákona o SPÚ a v § 11 zákona o půdě nebrání převodu pozemku na žalobce. Soud vysvětlil, že pozemek nespadá pod § 6 odst. 1 písm. b) zákona o SPÚ, protože není zastavěn žádnými stavbami, obslužné objekty pro lyžařský areál, které nejsou veřejně prospěšnými stavbami, se nacházejí na jiných pozemcích, nadto jsou jen dočasné. K zastavění veřejně prospěšnými stavbami či stavbami dopravní infrastruktury pozemek určen není. Překážky pro převod podle písm. a) a c) – h) § 6 odst. 1 zákona o SPÚ žalovaná netvrdila a soud je ve věci rovněž neshledal.
8. Námitku nevhodnosti převodu pozemku z důvodu užívání pozemku jako lyžařské sjezdovky soud prvního stupně nepovažoval za důvodnou. Odkázal na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2939/2022 s tím, že užívání pozemku jako lyžařské tratě v zimních měsících nevylučuje vydání pozemku jako náhradního, když ani územním plánem předvídaná stavba lyžařského vleku a sjezdářské trati nepředstavuje výlukový důvod ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b) zákona o SPÚ. Argument žalované, že pro převod požadovaného pozemku by musel žalobce původně vlastnit pozemek sloužící jako sjezdovka vyvrátil s tím, že taková podmínka nemá oporu v právních předpisech. Námitku spekulování s pozemky v lyžařských areálech považoval soud za nepodloženou. Požadovaný pozemek podle oceňovací vyhlášky ministerstva financí, cen a mezd České socialistické republiky č. 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky ministerstva financí České republiky č. 316/1990 Sb. podle soudu ocenit lze, což učinila jak znalecká kancelář, tak znalkyně. Soud doplnil, že hodnota pozemku bez trvalých travních porostů byla sice nižší než žalobcův restituční nárok, ale s nimi tvořila částku naopak o 182,95 Kč vyšší, což je však nepatrná částka, kterou může žalobce žalované doplatit.
9. O nákladech řízení soud prvního stupně rozhodl tak, že navzdory částečnému zpětvetí žaloby a tím pádem neúplnému úspěchu žalobce ohledně všech uplatněných pozemků, přiznal žalobci plnou náhradu vynaložených nákladů. Přihlédl přitom k tomu, že žalovaná měla správně nárok žalobce uspokojit již ve správních řízeních a v soudním řízení pak žalobci vznikly nadbytečné náklady v důsledku jejího negativního postoje. Celkově pak žalobci soud přiznal náhradu ve výši 71 827 Kč (výrok II).
10. Rozsudek soudu prvního stupně napadla žalovaná včasným a přípustným odvoláním. Nesouhlasila se závěrem soudu prvního stupně, že převodu pozemku na žalobce nebrání existence lyžařského areálu, jehož je pozemek součástí. Za prokázané měla vydání dodatečného stavebního povolení pro požadovaný pozemek pro vedení nízkého napětí a dva obslužné objekty pro lyžařský vlek. Proto odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1702/2023, z něhož vyplývá, že bezprostřední funkční souvislost sjezdové trati se stavbami lanových drah či vleků vylučuje restituovatelnost pozemku a pokud poměr pozemku k funkčnímu areálu vylučuje jeho naturální restituci, je namíste zvažovat vhodnost pozemku jako náhradního. Dále upozornila na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 20. 1. 2023, č. j. 30 Co 38/2022-1190, který formuluje závěr o funkční souvislosti sjezdových tratí a bezprostředně souvisejících pozemků zastavěných lyžařskou infrastrukturou. Lyžařské areály jsou podle něj funkční celky, u nichž je významné zachování jejich stávajícího využití veřejností a u běžného provozování skiareálu se předpokládá jednotnost osoby mající užívací práva k celé lyžařské infrastruktuře (lanovkám, vlekům, sjezdovkám, osvětlení, zasněžovacím technologiím apod.). Žalovaná rozporovala také přiznání plné náhrady nákladů žalobci, neboť nebyla zohledněna zásada poměrného rozdělení nákladů řízení. Podotkla, že žalobce vzal svou žalobu zpět ohledně 8 pozemků, protože na něj nebyly převoditelné, a úspěšný byl jen ohledně

2 pozemků. Na posledním jednání soudu prvního stupně vzal žalobu zpět ve vztahu k 5 z 6 pozemků, s čímž žalovaná nesouhlasila, protože kdyby tak neučinil, nebyl by ohledně těchto pozemků úspěšný a náklady řízení by šly k jeho tíži. Přitom žalovaná musela v řízení prověřovat převoditelnost všech navrhovaných pozemků, nechala zpracovat znalecké posudky nebo se k nim vyjadřovala a hájila tak své zájmy, na což vynaložila vysoké náklady. Konečně nesouhlasila ani s určením tarifní hodnoty a měla za to, že soud ji měl v souladu s usnesením Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 6064/2017 určit podle ceny vydaného pozemku. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, případně aby jej změnil tak, že žalobu zamítne, a přizná jí náhradu nákladů řízení v obou stupních.

11. Žalobce považoval odvolání za nedůvodné a navrhl potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného včetně výroku o nákladech řízení.
12. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1, 5 o. s. ř.), a po doplnění dokazování dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
13. Odvolací soud vyzval žalobce, aby doplnil důkazy ke svému tvrzení, že pozemek parc. č. 824/1 v katastrálním území Hynčice pod Sušinou je v letních měsících zemědělsky obhospodařován. Žalovanou vyzval, aby doplnila, kdo, za jakým účelem a na základě jakého právního titulu žalobcem požadovaný pozemek v zimních a letních měsících užívá a aby k tomuto tvrzení označila důkazy.
14. Žalobce k výzvě soudu doplnil, že podle veřejného registru půdy LPIS uveřejněného na stránkách <https://mze.gov.cz/public/app/lpisext/lpis/verejny2/plpis/> na pozemku zemědělsky hospodaří společnost Tylich service s.r.o., IČ: 09544992. Ke svému podání připojil tabulku pořízenou na uvedených webových stránkách, která dokládá, že žalobcem požadovaný pozemek užívá zmíněná společnost.
15. Žalovaná v reakci na výzvu soudu uvedla, že pozemek je celoročně propachtován k provozování zemědělské činnosti Ing. Dušanu Juříčkovi na základě pachtovní smlouvy č. 121N18/63. Smlouva je uzavřena na dobu neurčitou, přičemž žalovaná nedala souhlas s uzavřením podpachtovní smlouvy a užívání pozemku jiným pachtýřem. Pachtovní smlouvu včetně dodatku č. 1 k ní žalovaná připojila k důkazu.
16. Odvolací soud poté na jednání podle § 213 odst. 4 o. s. ř. doplnil dokazování o účastníky předložené důkazy.
17. Z pachtovní smlouvy č. 121N18/63 ze dne 31. 12. 2018 a z dodatku č. 1 k pachtovní smlouvě ze dne 1. 8. 2020 k této smlouvě soud zjistil, že pozemek parc. č. 824/1 v katastrálním území Hynčice pod Sušinou je společně s dalšími pozemky v okolních katastrálních územích Českou republikou – Státním pozemkovým úřadem jako propachtovatelem přenechán do užívání Ing. Dušanu Juříčkovi, r.č. 711111/5341, jakožto pachtýři, a to k provozování zemědělské činnosti. Smlouva je uzavřena od 1. 1. 2019 na dobu neurčitou, pachtýř je povinen hradit roční pachtovné ve výši 1 125 Kč (čl. 2 dodatku č. 1), z čehož podle přílohy k dodatku č. 1 připadá částka 531,41 Kč na pozemek parc. č. 824/1. Pachtýř má mj. povinnost užívat pozemky řádně v souladu s jejich účelovým určením, hospodařit na nich způsobem založeným na střídání plodin a hnojení organickou hmotou ve dvou až čtyřletých cyklech podle fyzikálních vlastností půdy, způsobu hospodaření a nároků pěstovaných rostlin [čl. III písm. a) pachtovní smlouvy]. Podle pachtovní smlouvy ani dodatku č. 1 pacht není omezen na určité roční období. Podle čl. VII pachtovní smlouvy pachtýř bere na vědomí a je srozuměn s tím, že pozemky, které jsou

předmětem pachtu dle této smlouvy, mohou být propachtovatelem převedeny na třetí osoby v souladu s jeho dispozičním oprávněním. V případě změny vlastnictví platí ustanovení § 2221 a § 2222 NOZ.

18. Z tabulky předložené žalobcem, pořízené z veřejného registru půdy, odvolací soud zjistil, že pozemek parc. č. 824/1 v katastrálním území Hynčice pod Sušinou užívá společnost Tylich service s.r.o., IČO: 09544992, se sídlem Hanušovická 201, 788 32 Staré Město. Otevřením žalobcem zasláného odkazu pak odvolací soud ověřil, že údaje v žalobcem předložené tabulce se shodují s údaji uvedenými ve veřejném registru půdy.
19. Po doplněném dokazování odvolací soud dospěl k závěru, že soud prvního stupně rozhodl správně, pokud uzavřel, že převodu pozemku parc. č. 824/1 v katastrálním území Hynčice pod Sušinou na žalobce nebrání žádná překážka. Těžištěm námitek žalované proti přiznání pozemku žalobci byla skutečnost, že pozemek je součástí lyžařského areálu, o čemž mezi účastníky řízení nebylo sporu. Žalovaná též namítala, že převodu pozemku brání existence určitých objektů umístěných na pozemku. V této souvislosti odvolací soud podotýká, že stejně jako soud prvního stupně má za to, že přípojka nízkého napětí pro soukromý lyžařský vlek, resp. vedení trasy nízkého napětí přes pozemek není překážkou pro převod ani podle § 6 zákona o SPÚ, ani podle § 11 zákona o půdě. Jak uvedl soud prvního stupně, nejde ani o stavbu veřejně prospěšnou nebo stavbu dopravní infrastruktury. Naopak se jedná o stavbu dočasnou, která nadto podle odvolacího soudu nezabraňuje zemědělskému využití pozemku, což ostatně potvrzuje i skutečnost, že pozemek je k tomuto účelu i v současnosti využíván. Pokud pak jde o obslužné objekty, bylo jednoznačně prokázáno, že ty se na pozemku požadovaném žalobcem nenachází, tudíž ani ony nemohou být překážkou pro převod podle výše zmíněných ustanovení. V tomto směru se tedy odvolací soud plně ztotožnil s názorem soudu prvního stupně.
20. Odvolací soud se shoduje s prvostupňovým soudem i v tom směru, že existence sjezdovky, která vede přes část požadovaného pozemku a celkově umístění pozemku v rámci skiarélu v projednávané věci neznemožňuje převedení pozemku na žalobce. Odvolací soud si je vědom, že Nejvyšší soud v konkrétních případech dovodil bezprostřední funkční souvislost sjezdové trati se stavbami lanových drah, či vleků bránící vydání pozemku, nicméně současně upozornil, že závěry judikatury bez dalšího nevylučují, aby v některých případech byl dosažen závěr opačný (srov. usnesení sp. zn. 28 Cdo 1408/2020).
21. Závěr podporující převoditelnost pozemku, na němž se nachází sjezdařská trať Nejvyšší soud formuloval např. v usnesení sp. zn. 28 Cdo 2687/2018, kde uvedl: „*Jestliže jsou pozemky v zimním období užívány jako sjezdová lyžařská trasa, avšak není na nich umístěna žádná stavba či zařízení bránící jejich zemědělskému využití, přičemž jsou k provozování zemědělské výroby i pronajímány, nejde o pozemky nevhodné k převodu jako pozemky náhradní podle § 11a zákona č. 229/1991 Sb.*“ V usnesení sp. zn. 28 Cdo 5144/2017 pak Nejvyšší soud za podstatnou okolnost hovořící ve prospěch vydání pozemku restituentovi považoval u bezprostředně nezastavěných pozemků sloužících jako sjezdová dráha skutečnost, že jsou od okamžiku zřízení lyžařského vleku jeho vlastníkem, odlišným od povinné osoby, užívány na základě nájemní smlouvy. I tehdy, je-li shledán spatřován veřejný zájem na tom, aby byly pozemky (ve skiareálu) považovány za jeden funkční celek a aby bylo zachováno jejich stávající využití, je podle Nejvyššího soudu dlužno zohlednit, že změnou vlastníka se bez dalšího nezmění způsob využití těchto pozemků, protože vzájemná práva a povinnosti oprávněné osoby a vlastníka lyžařského vleku mohou být v zásadě i nadále upravena již sjednanou nájemní smlouvou. Odvolací soud doplňuje, že byť poslední citované usnesení vztahuje k církevním restitucím podle zákona č. 428/2012 Sb., jeho závěry se plně uplatní i na projednávanou věc.

22. Ve světle uvedené judikatury tudíž odvolací soud v projednávané věci zohlednil skutečnost, že žalobcem požadovaný pozemek je, resp. má být podle pachtovní smlouvy celoročně užíván k zemědělským účelům Ing. Dušanem Juříčkem, tj. osobou odlišnou od žalované. Podle pachtovní smlouvy přitom platí, že při změně vlastnictví pozemku přejdou práva a povinnosti z pachtovní smlouvy na nového vlastníka, a tedy dosavadní způsob využití pozemku se bez dalšího nezmění. Jestliže je pozemek v zimě fakticky zčásti využíván jako sjezdářská trať (byť pro takový účel pozemek pachtýři smlouvou přenechán není), ale jeho zemědělskému užívání nebrání žádné zařízení ani stavba, dospěl odvolací soud k závěru, že nejde o pozemek nevhodný k převodu na žalobce. Na uvedeném nemění nic ani zjištění, že podle veřejného registru půdy by na pozemku měla zemědělsky hospodařit společnost Tylich service s.r.o. Ačkoliv odvolacímu soudu není známo, na základě jakého titulu tato společnost pozemek užívá, pro soud bylo klíčové, že se stále jedná o zemědělskou činnost, o čemž mezi účastníky nebylo sporu.
23. Nad rámec uvedeného, a aniž by proti postupu soudu prvního stupně kterýkoli z účastníků něco namítal, odvolací soud doplňuje, že soud prvního stupně se správně vypořádal i s otázkou přečerpání restitučního nároku žalobce. Cena žalobcem požadovaného pozemku včetně travních porostů činila ke dni 24. 6. 1991 celkem 26 438,25 Kč, jeho restituční nárok pak činil 26 255,30 Kč, tudíž vydáním požadovaného pozemku žalobci je jeho nárok přečerpán o 182,95 Kč v cenách ke dni 24. 6. 1991. Jde o částku skutečně zanedbatelnou, neboť tvoří zaokrouhleně pouhých 0,7 % jeho restitučního nároku. Podle judikatury je takový přeplatek ve prospěch restituventa zjevně nepatrný (viz rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 3455/2020), a tudíž není třeba úvahou soudu určovat přiměřenou a rozumnou výši bezdůvodného obohacení, které by mělo být vydáno státu.
24. Odvolací soud se dále zabýval námitkami žalované proti výroku o nákladech řízení.
25. V první řadě má odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně za to, že na úspěch žalobce je třeba nahlížet jako na plný, a to navzdory změnám žaloby a jejímu částečnému zpětvzetí. S ohledem na specifika restitučních věcí je třeba akcentovat, že žalobce se po žalované domáhal uspokojení svého restitučního nároku a v řízení byl jeho nárok s úspěchem zcela vyčerpan. Nadto primárním důvodem, pro který žalobce označoval k vydání větší množství pozemků byl přístup žalované, která jeho nárok setrvale odmítala uspokojit. Ke zpětvzetí žaloby minimálně na posledním jednání před soudem prvního stupně přitom žalobce přistoupil proto, že mu bylo soudem naznačeno, který pozemek považuje za vhodný k vydání žalobci, na základě čehož bude jeho nárok plně uspokojen. Nebylo by tudíž spravedlivé částečná zpětvzetí žaloby při rozhodnutí o nákladech řízení klást k tíži žalobci.
26. Pokud jde o určení výše tarifní hodnoty, soud prvního stupně postupoval správně, pokud tarifní hodnotu určil podle § 9 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), neboť shodně v obdobných případech postupuje i Nejvyšší soud, srov. jeho nedávné rozhodnutí ze dne 14. 8. 2024, sp. zn. 28 Cdo 1242/2024, popř. též 28 Cdo 730/2018, 28 Cdo 2988/2016, či 28 Cdo 5249/2016. Námitky žalované ve vztahu k výpočtu nákladů řízení nejsou důvodné, a tudíž je rozhodnutí soudu prvního stupně i v této části správné.
27. Z výše uvedených důvodů odvolací soud prvostupňový rozsudek jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil, a to včetně správného výroku o nákladech řízení.
28. O nákladech odvolacího řízení soud rozhodl podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. a přiznal procesně zcela úspěšnému žalobci plnou náhradu nákladů odvolacího řízení. Ta sestává z náhrady za 2 úkony první služby ve výši 2 500 Kč (vyjádření k výzvě odvolacího soudu ze dne

8. 11. 2024 a účast na jednání odvolacího soudu) z tarifní hodnoty 35 000 Kč dle § 9 odst. 3 písm. b) advokátního tarifu, dále ze 2 paušálních náhrad hotových výdajů ve výši 300 Kč a 21 % DPH ve výši 1 176 Kč. Celkem tedy žalobci náleží náhrada ve výši 6 776 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné, jestliže Nejvyšší soud na základě dovolání podaného do dvou měsíců ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu prvního stupně dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Praha 12. listopadu 2024

Mgr. Nad'a Pínová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Turoňová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21.11.2024. Připojení doložky provedl/a Hana Bechyňová dne 25.11.2024.